

[Vznik sebereflexe a sebeuvědomění: Cesta skrze ztrátu]
Ladislav Hejdánek

jedná se o část původního dokumentu:

[1977-14 \[rukopis\]](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 19. 12. 1977
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 19. 12. 1977

19. XII. [771219-1]

(87) (2) (SSaŽ – Vysočany, 19. 12. 77 odpol.)

Patočka tvrdí, že „jedině bytost, jež rozumí sobě, totiž taková, že jí *běží* o vlastní bytí, o *pravdivost*, může rozumět i jiným věcem v tom, že jsou a jaké jsou“ (dodatek po 33 letech, str. 169); a v tom zakládá „primát reflexe před ryze objektivním přístupem k ‚věcem samým‘“ (tamtéž, p. 169). Chyba tohoto přístupu spočívá v tom, že zcela zapomíná na faktický, genetický předpoklad toho, aby se lidské mládě *stalo* samo sebou (či lépe: samotným sebou), tj. aby se vůbec k sobě dostalo, aby k sobě mohlo přistoupit, aby mělo příležitost vzbudit v sobě zájem o sebe. Tento zájem o sebe, o své bytí má smysl a je vůbec možný teprve tam, kde lidská bytost pocítí něco jako své vlastní ohrožení, kdy se setká s možností sebeztráty a sebezániku. Ale to přece není možné, dokud zůstává samo sebou a u sebe; v takovém případě jí nic takového jako možné ohrožení nemůže přijít „na mysl“. Ovšem ohrožení není to první, s čím se před-lidská bytost na své cestě k lidství setkává (míníme pochopitelně bytostné ohrožení, nikoliv ohrožení vitální, které se dotýká všech živých tvorů); „pocitu“ či „zážitku“ bytostného ohrožení nutně předchází „pocit“ či „zážitek“ čehosi, v rámci čeho se mi dostává teprve určité ceny, hodnoty, smysluplnosti. Zkrátka bytost, která není schopná nebo zatím nedospěla k reflexi, nemá o „sobě“ a o svém „bytí“ („svébytí“) žádné ponětí. A aby se k sobě jakožto k „svébytí“ dostala, aby k sobě mohla takovýmto sebeoceňujícím způsobem přistoupit, musí se nejprve od sebe vzdálit, musí se v nějakém smyslu ztratit <...> [zde text končí, pozn. red.]